ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN RAMEAU

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΟΝΤΕΝ

ΠΟ τὴν περασμένη εὐτυχία του, δὲν τοῦ ἔμενε τίποτε τώρα. Ἡ Λουκία, ἡ γυναῖκα του, τὴν ὁποίαν εἶχε ἀγαπήσει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς του, βρισκόταν πειὰ μακρυά. Ἦταν ἀρραβωνιασμένη τώρα μὲ τὸ Μαυρίκιο Λακλό, ἕναν ἀνάξιο, ταπεινὸ ἄνδρα, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ξελογιάσει κυριολεκτικῶς.

Ἄ, τὴν ἄπιστη! Πόσο τὴν ἀγαποῦσε. Τὴν ἀγαποῦσε τρελλά, παράφορα, μ' ἕναν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει προσκόμματα καὶ δισταγμούς, μ' ἕνα ἔρωτα, ὁ ὁποῖος εἶνε σὲ θέσι νὰ ὠθήσῃ τὸν ἄνθρωπο σὲ κάθε εἴδους τρέλλα καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ἀκόμα.

Τί ὤμορφη, τί χαριτωμένη πού ἦταν! Μὲ πόση τρυφερότητα τὴν ἀγαποῦσε στὴν ἀρχή! Θυμᾶται τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ ἔρωτός των, καὶ μιὰ ἀνέκφραστη θλίψη, μιὰ ἀβάσταχτη μελαγχολία τὸν κυριεύει. Θυμᾶται πῶς πρωτογνωρίστηκαν.

Ἦταν μιὰ γλυκειὰ ἀνοιξιάτικη βραδυά... Ἀφοῦ ἔκαμαν ἕναν περίπατο στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, κάθισαν ἔπειτα σ' ἕνα παγκάκι νὰ ξεκουραστοῦν. Ἦταν ἕνα ὤμορφο, γλυκὸ δειλινό, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὑποβοηθοῦν τοὺς ἐρωτευμένους ν' ἀνοίξουν τὴν καρδιά τους ὁ ἕνας στὸν ἄλλο...

Σὲ μιὰ στιγμή, τόλμησε νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι, κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἀστροκέντητο ἀνοιξιάτικο οὐρανό. Τὸ πρῶτο φιλί. Ποιὸς ποτὲ μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴ γλύκα, τὴ μέθη τοῦ πρώτου φιλιοῦ, ποὺ δίνεται μὲ κλειστὰ τὰ μάτια; Ὁ Κάρολος θυμόταν ὅλα τὰ φιλιὰ ποὺ εἶχε ἀνταλλάξει μὲ τὴν Λουκία, ἀπὸ τὰ πιὸ δειλά, ἕως τὰ πιὸ παθητικά, τὰ πιὸ παράφορα. Ὅλα τότε ἦσαν ὡραῖα, ὀνειρευμένα... Τὰ λουλούδια μοσχοβολοῦσαν, τὰ δέντρα θροοῦσαν γλυκά, τ' ἀηδόνια τρίλιζαν, ἐρωτοχτυπημένα κι' αὐτά...

Ὤ, πῶς ἐπλήγωναν τώρα τὴν καρδιά του ὅλες αὐτὲς ἡ ἀναμνήσεις!... Ὁ ἔρωτάς του δὲν ἦταν πειὰ παρὰ μιὰ εὐτυχία που πέρασε, ποὺ ἐχάθηκε γιὰ πάντα καὶ ποὺ πίστευε ὅτι θὰ ἦταν ἀτέλειωτη, αἰώνια!

Ἀρκετὸ διάστημα, ὁ Κάρολος καὶ ἡ Λουκία ἔζοῦσαν εὐτυχισμένοι, ἀπολύτως εὐτυχισμένοι, ἀγαπῶντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ πλάθοντας τὰ ὡραιότερα ὄνειρα. Ἀλλοίμονο ὅμως!... Ἡ ἀγάτη τους δὲν ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσει πολύ. Τὰ πρῶτα σύννεφα ἄρχισαν νὰ φαίνονται στὸν ὁρίζοντα τοῦ ἔρωτός των ἀραιά, δειλὰ στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ μεγαλώσουν, νὰ πυκνώσουν ἀργότερα καὶ νὰ φέρουν στὸ τέλος τὴν καταιγίδα...

Ἡ Λουκία, ἡ τόσο τρυφερή, ἡ τόσο θερμὴ πρῶτα, ἀρχισε τώρα νὰ γίνεται ἀδιάφορη, ψυχρή. Ἐνῶ πρῶτα δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ οὔτε μιὰ στιγμὴ χωρὶς τὸν Κάρολο, ἄρχισε τώρα ν' ἀραιώνῃ τὶς ἐπισκέψεις της, ἄρχισε νὰ τὸν ἀποφεύγῃ. Τί τῆς συνέβαινε τάχα; Ποῦ ὀφείλετο αὐτὴ ἡ μεταστροφή της; Ὁ Κάρολος δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ἕνα βράδυ τέλος χωριστήκανε, χωρὶς νὰ ξαναδῇ πειὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Κάρολος ἔμαθε μ' ἀφάνταστη θλίψη ὅτι ἡ Λουκία ἀγαποῦσε τὸ Μαυρίκιο Λακλό κι' ὅτι ἔφυγε μαζύ του γιὰ τὴ Μαδρίτη!...

***

Ὁ Κάρολος προσπάθησε νὰ τὴν ξεχάσει, μὰ τοῦ στάθηκε ἀδύνατο. Τὰ φιλιά της, τὰ χάδια της, ἡ γοητευτικὴ φωνή της καὶ ἐν γένει ἡ χάρη τῶν τρόπων της, ὅλα αὐτὰ ἦσαν βαθειὰ χαραγμένα στὴν καρδιά του. Ἡ θλίψη του, ἡ ἀπελπισία του ἦταν ἀπερίγραπτη. Ὅλα τώρα τοῦ φαινόντουσαν ἔρημα, σκοτεινά... Τὸ σπίτι, ὁ κῆπος ποὺ περπατοῦσαν τὰ βράδυα, οἱ δρόμοι, ὁ κόσμος ὁλόκληρος...

Ὅταν κατάλαβε ὅτι τὴν εἶχε χάσει γιὰ παντα, ὅταν βεβαιώθηκε πὼς δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε πειὰ ποτέ, ἔπιασε τὸ κεφαλι του μὲ τὰ δυό του χέρια κι' ἀναρωτήθηκε μὲ θλίψη, ἂν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ ζῇ χωρὶς αὐτήν...

«— Ὄχι, ἔλεγε, εἶνε χίλιες φορὲς προτιμώτερος ὁ θάνατος!»

Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτωθῇ...

Προτοῦ ὅμως τὸ κάμῃ αὐτό, δὲν ἔπρεπε τάχα νὰ σκοτώσῃ ἐκεῖνον, τὸν ἄλλο, ποὺ τοῦ ἔκλεψε τόσο ὕπουλα τὴν εὐτυχία του, ποὺ τοῦ ἐστέρησε ἀτ' ὅ,τι ἀγαποῦσε στὴ ζωή του;...

Ἕνα ἄγριο μῖσος, μιὰ θανάσιμη ζήλεια τὸν κυριευαν τότε, ἐνῶ ἀπὸ τὸ νοῦ του περνοῦσαν ἡ πιὸ σκοτεινές, ἡ πιὸ ἀπαίσιες σκέψεις...

Πολλὲς βραδυὲς περπατοῦσε ἐπάνω-κάτω στὸ δωμάτιό του καὶ κουβέντιαζε μόνος του, χειρονομῶντας νευρικά... Ὁ νοῦς του πήγαινε πάντα στὴ Λουκία. Κ' ἐμπιστευόταν τὸν ἔρωτά του, τὴν ἀπελπισία του, τὸν πόνο του στοὺς τοίχους τῆς κάμαρᾶς του, στα ρόδα τοῦ κήπου του, ποὺ σκαρφάλωναν στὸ παράθυρό του, στὰ γκρίζα σύννεφα ποὺ ταξείδευαν ἀταλὰ στὸν οὐρανό.

Ἐμπιστευόταν τὸν ἔρωτά του στὸν Ὀντὲν πρὸ παντός, σ' ἕνα ὡραῖο, ἐπιβλητικὸ λυκόσκυλο, μὲ μεγάλα μουστάκια καὶ ἄγρια κατάμαυρα μάτια, ποὺ ἦταν ὡστόσο ἥμερος σὰν ἀρνί. Ὁ σκύλος αὐτὸς ἐγνώριζε τὴ Λουκία. Ἦσαν δυὸ καλοὶ φίλοι πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὸν κύριό του. Πολλὲς φορὲς τὸν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἐχάϊδευε.

Ὁ Ὀντὲν εἶχε ἀκούσει ὅλους τοὺς ἐρωτικοὺς της ὅρκους, εἶχε δῆ ὅλα τὰ φιλιὰ ποὺ ἀνταλλάζανε μὲ παραφορὰ ἐπανω στὸν καναπέ, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς λάμπας, ἤξερε ὅλη τους τὴν ἐρωτικὴ ἱστορία.

Κι' ὁ Κάρολος, πιάνοντας μὲ τὰ δυο του χέρια τὸ μεγάλο, στρογγυλὸ κεφάλι του, τοῦ ἔλεγε μὲ συγκινημένη φωνή, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Ὀντέν... Ὀντέν... γιὰ θυμήσου τὴ Λουκία, τὴν ἀγατημένη μου, τὴν τρυφερὴ Λουκία! Γιὰ θυμήσου πόσο σ' ἀγαποῦσε, πόσο σὲ λάτρευε! Πόσο ἁπαλὰ σὲ χάϊδευε, χώνοντας τὰ κομψά, ἀλαβάστρινα δαχτυλάκια της στὸ στιλπνό, μετάξινο τρίχωμά σου! Θυμᾶσαι, Ὀντέν; Θυμᾶσαι ἐκείνη τὴ βραδυὰ ποὺ σοῦ φιλοῦσε γελῶντας τ' αὐτιά, ἐνῶ ἐσὺ χοροπηδοῦσες πρόσχαρα μπροστά της, κρατῶντας μὲ τὰ δόντια σου τὴν πράσινη, γιαπωνέζικη βεντάλια της;... Ὤ, τὰ θυμᾶσαι... τὰ θυμᾶσαι ὅλα βέβαια, φτωχέ μου Ὀντέν... Τὴ θυμᾶσαι τὴν καλή, τὴν τρυφερὴ Λουκία; Δὲν εἶσαι δυστυχισμένος καὶ σύ, φτωχέ μου Ὀντέν, τώρα ποὺ λείπει, τώρα ποὺ βρίσκεται μακρυά;

Τὰ φιλιὰ ποὺ ἀνταλλάζανε μὲ παραφορὰ πάνω σὲ καναπέ...

Ὁ σκύλος, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ κυρίου του, τὸν κυττοῦσε μὲ ὕφος λυπημένο στὰ μάτια, σὰν νὰ συναισθανόταν κι' αὐτὸς τὴν ἔλλειψι τῆς γυναίκας αὐτῆς. Ἔπειτα ἄρχιζε νὰ γαυγίζῃ, νὰ τρέχῃ ἀνήσυχος ἀτ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ μυρίζῃ τὰ γοβάκια της καὶ τὰ φορέματά της, ποὺ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ φεύγοντας.

Ὡρισμένως, τὸ ὡραῖο καὶ ἔξυπνο αὐτὸ ζῶο τὰ καταλάβανε ὅλα. Τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἀτ' ὅλη αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἱστορία.

Ἐρχόντουσαν στιγμὲς ποὺ ὁ Ὀντὲν ἐκύτταζε τὸν κύριό του τόσο παράξενα, σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε:

— Ὤ, ἀγατημένε μου κύριε, νοιώθω πολὺ καλὰ τὴ θλίψη ποὺ φωλιάζει στὴν καρδιά σου καὶ σὲ συμπονῶ!...

***

Ἕνα πρωὶ ὁ σπιτονοικοκύρης τοῦ Καρόλου, τὸν σταμάτησε στὴ σκάλα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὤ, κύριε Κάρολε, τί κακὸ εἶνε αὐτὸ ποὺ μᾶς βρῆκε ἀτόψε! Ὁ Ὀντὲν χτὲς τὸ βράδυ κατακομμάτιασε κάποιον κύριο ποὺ συνώδευε τὴ δεσποινίδα Λουκία, τὴν παλιὰ φιλενάδα σας...

— Πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μάθατε τὸ ὄνομά του; ρώτησε ὁ Κάρολος, χλωμιάζοντας ξαφνικά.

— Μαυρίκιος Λαβέρν...

— Τὸν ἐδάγκασε σοβαρά;

— Ἡ κατάστασίς του εἶνε κρίσιμη... Τοῦ κατακομμάτιασε τὸ πρόσωπο καὶ τοῦ ἔχυσε τὸ ἕνα μάτι, νομίζω...

— Ὤ, Θεέ μου, Θεέ μου! ξεφώνησε ὁ Κάρολος. Καὶ τὸ σκυλί... τί ἔγινε τὸ σκυλί;

— Ὁ κ. Λαβέρν ἐπρόφταασε καὶ τὸ σκότωσε!

Ὁ Κάρολος ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς. Τώρα πειὰ ἦταν ἐντελῶς μόνος. Εἶχε χάσει τὸν Ὀντέν, τὸν πιστόν του Ὀντὲν ποὺ τόσο τὸν ἀγαποῦσε. Μὰ εἶχε ἐκδικηθῆ!

ΖΑΝ ΡΑΜΩ